

Голосъ. Ето що є: има єдинъ цѣль сахать, отъ какъ съмъ видѣлъ тогози безобразника (*сочи на Драка*) какъ є влѣзалъ въ собѣ-тѣ на Госпожа Графица, пезнаючи, за каквѣ работѣ є дошелъ — дойдохъ да видѣмъ — и смаахъ сѣ, като го заварихъ прегърнѣть съсъ Графицѣ-тѣ.

Дворани-тѣ. О, да ли є то истина, за Бога!

Голосъ. Какъ да не є истина, като ето го, гдѣ лежи предъ васъ мъртавъ. За това и изви-кахъ да дойдете, — за дасѣ увѣрите очевидно. . . . Тѣй сега тутакси, ще пишѣ на Господ. Графа, да му откриѣмъ бездѣліе-то и; но и щѣ да сѣ подпишите и вы, какъ сте видѣли сѣ очи-тѣ си.

Дворани-тѣ. Като є тѣй, защо да сѣ не подпишемъ.

Голосъ. Замете нѣколицина отъ васъ того-ва проклетника, и го извечете вѣнъ, па подирѣ ще го заровимъ (*нѣколицина го земватъ и го изня-сатъ, а Голосъ сѣдва при асталъ тѣ и пише; а Графи-ца-та іоше є преносѣ; Голосъ ясно чете:*)

Милостивѣйшій Господ. Графе.

Менѣ Высокочитаемый Господине!

Съ растреперанѣ рѣкѣ земамъ перо-то, да пишѣ на ваша свѣтлость онова, кое-то ще бѣде вамъ, тѣй не поволно да чуєте, както и менѣ, ка-то видѣхъ и забварихъ тойзи злощастный случай. Днесъ, то є отъ 20-го Августа, въ ю сахати предъ пладнѣ, влѣзохъ въ собѣ-тѣ на милостива Госпо-жа Графица, и заварихъ наши-тѣ готвачъ Драка прегърнѣть сѣ неѣ. Отъ чудо цѣль сѣ потър-сихъ и помислихъ, че є нѣкакво привидѣніе. Тѣй замаанъ извикахъ: що є то? А тѣ и двама-та сѣ